

til Stabsſergent om Sommeren ſamtidig med, at han er bleven afflediget om Efteraaret, efter at have havt betydelige Bekoſtninger ved ſin Udruſtning til Stabsſergent. Det er meget paafaldende, ſaa paafaldende, at det allerede i og for ſig vilde være nok til Indſtilling. Jeg kjender forøvrigt ikke de nærmere Omſtændigheder ved denne Sag, men jeg antager, at det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buſt), ſom har indbragt Andragendet, maa være bekendt dermed, og jeg haaber, at han vil forklare nærmere det paagjældende Forhold, ſaa at jeg foreløbig ſkal lade dette ligge. — Angaaende Andragendet, Betænkningens Nr. 74, fra pensioneret Præſt N. G. Borgen i Nykøbing, ſom ſkal jeg bemærke, at den paagjældende Reſervelieutenant holdes paa Anſtalten Oringe ved Bordingborg af ſin gamle Fader, ſom har meget ondt ved at udrede de Omkoſtninger, ſom ere forbundne dermed, ſaa meget mere, ſom han forøvrigt har betydelige Uheld i ſin Familie. Da den paagjældende Søn er bleven ſindſyge i ſin Tjenſte, da han ſaa ſom Reſervelieutenant i Aalborg, har Udvalget fundet i Righed med, hvad der er ſtet tidligere, ſ. Ex. ved ſindſyge Præſter eller Kapellaner, at det var rimeligt, at Staten betalte de med hans Ophold paa Sindſygeanſtalten forbundne Omkoſtninger. I ſaa Fald burde der viſnok være Vædringsforſlag paa Tillægsbevillingsloven, idet det jo overhovedet hynes at være paa høie Tid at hjælpe. Den paagjældende Præſt har oplyſt, at han hidtil har havt Udgifter derved af 5—6000 Kr. Dette har han vel kunnet udrede, ſaa længe han var i Embede, men nu bliver det umuligt, for ikke at tale om, at han nu er en meget gammel Mand. Skal der alſaa ydes Hjælp til den paagjældende Mand, maa det vel ſke ved Vædringsforſlag paa Tillægsbevillingsloven. Anſøgeren har tidligere ſeiltagtig henvendt ſig til Kultusminiſteren, det er naturligvis Grunden til, at der er gaaet ſaa lang Tid, inden han kan faae den Hjælp, hvorom han anſøger. Jeg ſkal derfor paa det Bedſte anbefale dette Andragende til den høitærede Krigsminiſter.

Krigsminiſteren (Kavn): Med Henſyn til Indſtillingen under Nr. 5 fra Paſtor emeritus N. G. Borgen om en Underſtøttelſe til hans ſindſyge Søn, Reſervelieutenant N. B. Borgen, hvilket Andragende den ærede Ordſfører anbefaler ſaa varmt, kan jeg indſtrænke mig til at bemærke, at jeg har fundet det ſaa begrundet, at jeg allerede har ſtillet et Vædringsforſlag til 3die Behandling af Tillægsbevillingsloven om denne Gjenſtand. Den anden Indſtilling under Nr. 4 ſkal jeg

vente med at udtale mig om, da jo den ærede Ordſfører mente, at der var et andet Medlem her i Salen, ſom nærmere vilde udtale ſig om denne Sag. Jeg ſkal derfor afvente hans Udtalelſer.

Buſt: Den ærede Ordſfører antydede, at om Andragendet fra Hr. forhenværende Stabsſergent Nielsen vilde jeg maaſte nærmere udtale mig. Jeg ſkal da til Indledning af, hvad jeg vil tillade mig at bemærke, begynde med en Udtalelſe, ſom ſaa ofte er kommen fra den ærede Ordſfører, og ſom jeg tror, at haade Udvalget og Ordføreren og Andragerne ere bedſt tjente med. Vi veed jo alle, at Grundlovens § 63 beſtemmer, at der ikke maa indkomme noget Andragende til Rigsdagen uden gjennem en Rigsdagsmand. Derfor har jeg ment, at jeg med Henſyn til de Andragender, jeg til forſkjellige Tider har været med til at indbringe, har været forpligtet til at ſætte mig ſaa godt ſom muligt ind i dem, da jeg mener, at naar et Andragende ſkal gaa igjennem Rigsdagens Medlemmer, er Meningene deraf den, at ikke alle mulige Slags Andragender ſkal kunne flyde herind til Finantsudvalget eller Andragendeudvalget, men at de ſkulle gaa ligesom gjennem en Sigte, nemlig gjennem Medlemmerne. Derfor har jeg, ſaa godt ſom muligt, ſøgt at ſætte mig ind i det Forhold, ſom er tilſtede overfor denne Stabsſergent, ſom jeg nu nærmere ſkal udvikle. Jeg har ikke kunnet komme til andet Reſultat foreløbig, end at det var min Pligt at bidrage til, at denne Mand kunde faae en Underſtøttelſe. Den Mand, ſom vi her have med at gjøre, er nu ikke ſaadan en almindelig Rekrut. Det er en af de Folk, om hvem jeg for mit Vedkommende vil ſige, efter den lille Erfaring, jeg har ſom Soldat, at de danne Kjerne af Hæren. (Krigsminiſteren nikker). Den høitærede Krigsminiſter nikker bifaldende, og han er alſaa enig med mig i, at det er den Slags Folk, der til en vis Grad kan ſiges at være Kjerne. Det har jeg ogſaa opfattet efter den korte Tids Erfaring, jeg har gjort, at det navnlig er de ældre Underofficerer, ſom i Grunden bære Læſtet. Den Mand, ſom der her er Tale om, ſer en Mand, ſom har tjent i Hæren i Grunden ſiden 1852; han begyndte ſom Glev i 1852 og kom ſaa til Artilleriet i 1856, han har alſaa tjent i ethvert Fald fra 1856 og til September Maaned 1883. Denne Mand var ſtegen til den høieſte Grad, nogen Underofficer kan ſtige til. Han var bleven Stabsſergent og Dannebrogsmænd, han havde det beſkjendte Kors for 16 Mars tro Tjenſte, Medaillen for dem, der have været med i de